

בָּשָׁאִינוֹ מַנְיוֹ? פלמוד לומר: "זֶקְרִיבָנוּ". יקריב אותו • מלפיד, שפוגין אותו. יכול בועל-כרכחו? פלמוד לומר: "לְרַצְנָנוּ". היא כיצד? פוגין אותו עד שיאמר רוזאה אני. לפניה ה' וסמן. אין סמיכה בבמה.

(ד) וְסָמֵךְ יְדוֹ עַל רָאשׁ הַעֲלָה וְנֶرֶצָה לֹא לְכֶפֶר דַּוִּיסְמֹךְ יְדָה עַל רֵישׁ עַלְתָּא וַיַּתְרַעֵּי לְהַלְלוֹה:

ברחות ומיתות בית דין, או מיתה בידייהם, או מלכות - הרי ענשן אמר. הוא אינו מרצה אלא על עשה, ועל לאו שנתק לעשה.

ונערקה עולה רואנן בעלת שמעון, יקריב כל אחד לשם מי שהוא. וכן עולה בחילין, ימכוו החולין לצרכי עולות והרי הן בלאן עולות ותקרב כל אחת לשם מי שהוא. יכול אפלו נתערקה בפסולין או

עַלְיוֹן:

כ"י על ראש הדעתה. להביא עולה חובה לסמיכה, ולהביא עולה הצאן. הדעתה פרט לעולה העוז. ונרצה לו. על מה הוא מרצה לו? אם תאמר על

ספר המתארים קוטרים א' עמוד 376 ~ נקודות משלוחות קודש ~ אף לגב סמיכת ידו של יעקב אבינו על בני יוסף, או סמיכת יהושע על לוי משה - עניינה המERICA מבחן עשר ספריות, בראשיתן היא ספרית החכמה. וכיודע, שעשר אצעבות הידים הן כגד עשר הספריות. על-ידי עבדת הקברן.

הסמיכה' בכלל - כגון סמיכת ידו של יעקב אבינו על בני יוסף, או סמיכת יהושע על לוי משה - עניינה המERICA מבחן עשר ספריות, בראשיתן היא ספרית החכמה. וכיודע, שעשר אצעבות הידים הן כגד עשר הספריות.

כלי יקר - עם והור

המחרהר באשה ויודע שאסור להרהר בה אר שלבו אנטיה. על כן נאמר יקריב אותו לרצנו לפני ה', שכך אפל על הרצון פאמור, וכן יתואר אותו ייש מפרשים שפעלה עליו יאלו הקריב את עצמו לפני ה' תורה

(ד) וְסָמֵךְ יְדוֹ עַל רָאשׁ הַעֲלָה. יְדוֹ אחת במשמעו, ובשער המשלח כתיב (להלן ט' כא)"יסמך אהרון את שתי ידיו". והרמב"ן פרש שוגם סמיכות הדעתה קיימת מיתה בשתי ידיים, ומה

ਆשנה כי ידיו אחת במשמעותו. ותקופת אל לומר בונה, לפי שככל חטא הרהור הוא בל מא מעשה, אבל כל חטא המעשה אינו בל הרהור הקדושים למעשה, כי זולת זה אינו מתקפן לעברה כלל ואנט הוא ולא שוגם. על כן בעולה הבאה על ההרהור לבך די בסמיכת יד אחת לתוכ שמן ולפי שככל חטא הרהור שלו על הבמה, אבל שער המשלח אשר נשא עליו כלל "עונת בני ישראל" חטא ההרהור והמעשה, סמך אהרן שני ידיו עליו, לתוך עליו שמן ודפי של שני מיניו עון אלה:

ובן מצינו בפרש פנחס (כמדבר כ' ט' ביהושע, שהקדוש ברוך הוא אמר למשה "קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידו"

אבל החטא באה על חטא המעשה הנעשה על ידו כל הטענה התקלitos בחומר המופיע בנקבה, על בן קרבנו נקבה. ו霎ק החטא תלי באברים מיחדים ובארחים החלב והדרם וועל פיהם היהה כל ריב וככל גגע, כי על ידו רתינות הדרמים כל היום יתאות תאווה לדברים האסורים, כמו שנאמר וכתיב שם פסוק כ' כי הדרם הוא נפשך" וכתיב שם פסוק כ' כי הדרם הוא הנפש", וכן ב"ישם ישרון" ע"פ דברים לב ט' ו"יצא מחלב עינמו" (תהלים ע' ז') ו"חולבמו סגרו פימו" (שם ז' א) אז הוא מעדן ביותר אל החטא, על בן מקודר ביותר אל החטא מקריבין מן החטא החלב והבשר יאכל לכהנים ערך צדקה להאכיל לעניים "משתרי אל הננו", כי ביחסו מז' וארון מקומו בצד שמאל, על בן שחייטן בצד. אבל השלים אשר מז' רשי' להלן ג', וכו' וכלם אוכלים על שלוחן אחד, וזה מורה על השלים שבין כלם, כי אין בו צד חטא הגורם "ריב לה' עם עמו" ע"פ מיכה ו:

ויש חלוק בין חטא לעולה, כי החטא אינו אך כי אם על השוגג, והינו מה שהארכם עשה בלארצון, והעליה מכפר על הרהור הקודורי דרכינו ברכzon, דרך ממש בין זכר לנקבה:

ההרהור כמו שנאמר איזב א' (ז) "העלה עלות מספר כלם כי אמר أولי חטאנו בני וברכו אלהים בלבבם" (ירושלמי שבוטה פ' א' הי), והחטא בא על החטא שבוטה נמצא שהמחרהר בעברה ולא יצחה מוחשבת אל הפעל וראי "גבור הארץ קידה" ע"פ תלם רב' ב' כי כאיש גבורתו ללבש את יצרו ע"פ שופטים ח' כא, כי לא יצאה המחלוקת אל החזו"ל לעשות זר מעשהו" ע"פ ישעה ח' כא, על בן קרבנו זכר. אבל החוטא גם במעשה תשש בחור בנקבה, כי לא היה יכול לעמוד כגד יצרו, על בן קרבנו נקבה בכיצא בו. ולפי שבין בר העולה והחטא באים על החטא אשר מקורו מן הלב כי "לב הותל הטהרו" (ישעה מ' ט' והרשות בנקה לתם נז' ד' אשר מקומו בצד שמאל, על בן שחייטן בצד. אבל השלים אשר בצל עון ירוצון" ע"פ תלם ט' ח' שhorten בכל קוקם בעורה, ואין חילוק אצלם בין זכר לנקבה: ועוד שהעולה באה על חטא הרהור, הנתלה בלחם השכל שבאים הנמשל לזכר, כי השכל עקר הבית וגבירו, על בן קרבנו זכר. ועולה בלה לבוה, בNEG' רוח בני הארץ העלה היא למעלה" (קהלת ג' כא), כי "היא העלה על מוקדיה" (קהלת ו' ט' כי טבע האש גם בן לעלות למעליה: